

ligere, men uden Held, havde søgt at interessere for Pers Sag. Denne Mand var nu gaaet ind paa en Aften at samle nogle af sine Forretningsforbindelser paa sit Kontor for at give Ivan Lejlighed til at fremstille sin Vens Projekt for disse Folk og faa Muligheden for dets Gennemførelse nærmere drøftet.

Max Bernhardt var, skønt kun fyrretyve Aar gammel og af jødisk Fødsel, allerede en Mand med betydelig Indflydelse i Hovedstaden. Han var bekendt som den samlende og iværksættende Kraft i den Forgrening af dristige Spekulanter der i Løbet af den sidste halve Snes Aar havde nedrevet København og opbygget den igen og derved omskabt den fra en Provinby til en Storstad i europæisk Stil. Han havde paa Grund af sin Virksomhed skaffet sig mange Fjender; men selv disse maatte tilstaa, at han var en glimrende Forretningsmand, et lynsnart Hoved, der i klar Tankegang og i juridisk og kommerciel Viden søgte sin Lige. Til Gengæld indrømmede hans Venner i Almindelighed uden alvorligere Forsøg paa Modsigelse, at han var tom som en ormædt Nød paa det Sted, hvor Samvittigheden skulde haft Plads, og at han med koldt Blod prisgav ethvert højere Hensyn for sine personlige Formaal.

Hver Gang det danske Borgerskab i disse Aar, opskræmt af en eller anden stor Fallit, et mislykket Aktieforetagende eller en uheldig Spekulants Selvmord, rejste sig til en truende Protest mod den ny Tidsaand, samlede Harmen sig altid om Max Bernhardt. Han var for Almenheden bleven Indbegrebet af den europæiske Fordærvelse, saaledes som denne efter den gængse Mening i den sidste Menneskealder var bleven præget af jødisk Egenkærlighed.

Det laa nu langt fra denne Mand at gøre sig nogen Ulejlighed for at ændre Folks Opfattelse af ham. Han havde tvertimod en egen, dyb Nydelse af den rædselsblandede Nysgerrighed, hvormed Folk — og ikke mindst Kvinderne — betragtede ham, naar han paa bestemte Klokkeslet gik til og fra sit Kontor. Alle kendte hans lille, eksotiske Skikkelse, der saa ofte var bleven karrikeret i den illustrerede Vittighedspresse. Han gik altid meget elegant klædt, holdt sig lidt foroverbøjet og havde begge Hænder kuldsikkert stukket ned i Overfrakkelommerne, mens han betragtede de Forbigaaende med et halvslykt, følelsesløst Blik under nedsænkede Øjelaag.